

Nenuginčijamas Eucharistijos istorinis pagrindas yra Dievo Sūnaus Įsikūnijimas. „Kristaus Kūnas yra Marijos Kūnas“, - sako šv. Augustinas. „Marijoje, kaip tobulame paveiksle, Bažnyčia džiaugsmingai mato tai, kuo trokšta ir tikisi būti pati“ (Sacrosanctum Concilium, 103): tabernakuliu, motinos iščiomis, monstrancija - indu, kuriame garbinamas eucharistinis Kristus. Gvadalupeje Dievo Motina pasirodė apsirengusi suknele, kuri per liemenį buvo sujuosta juodu diržu. Suknelė buvo identiška toms, kurias nėštumo metu dėvėjo vietinės moterys.

Naujoji Gvadalupeš šventovė

Senoji Gvadalupeš bazilika

Procesija, vykstanti Mergelės Marijos garbei

Gvadalupeš Mergelės atvaizdas. Kaip ir Turino drobulė, šis atvaizdas, kaip teigė mokslininkai J. B. Smithas ir P. S. Callahanas, atlikę infraraudonųjų rentgeno spindulių analizę, sukurtas ne žmogaus rankomis. Jų išvada tokia: „Gvadalupeš atvaizdo rezultatai nepaaiškinami.“

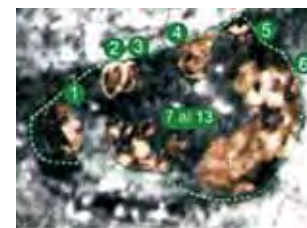

Mergelės atvaizdas pasirodė ant Jono Didako apsiaušto

1999 m. gegužės 6 d. popiežius Jonas Paulius II prieš Gvadalupeš Mergelės atvaizdą per piligriminę kelionę

Senoviniai paveikslai, kuriuose vaizduojami Jonas Didakas ir Mergelė

Chosė Karlosas Salinas ir mokslininkas Chosė Aste Tonsmanas išanalizavo ir aptiko Gvadalupeš Mergelės akių rainelėse per apsiausto atskleidimą vyskupui dalyvavusių žmonių atvaizdus

Padidinti atvaizdai, esantys Mergelės akyse

Diržas reiškia Mergelės nėštumą. Jis yra virš bambos. Diržo forma nahuatlių pasaulyje reiškia ciklo pabaigą ir naujos eros gimimą. Gvadalupeš Mergelės atvaizde ji simbolizuoja, kad su Jėzumi Kristumi prasidės nauja era tiek senajam, tiek naujajam pasauliui.

Čia pastebimas Jono Didako veido atspindys

Vieną 1531 m. gruodžio 9 d. rytą indėnas Jonas Didakas (Juan Diego) ėjo pro Tepejako kalvą Meksiko miesto šiauriniame pakraštyje, link Tlateloko į katekizmo pamoką. Staiga jis išgirdo švelnią giesmę ir pasuko ten, iš kur sklido šis garsas. Jis priėjo jauną moterį, šviečiančia suknele, kuri pasakė esanti Mergelė Marija. Ji maldavo Joną paprašyti Meksiko vyskupo, kad jis įrengtų mažą šventovę jos apsireiškimo vietoje, kur visi galėtų ateiti pagarbinti Jos Sūnaus. Jonas Didakas pakluso, tačiau vyskupas Juan de Zumárraga juo netikėjo ir sakė paprašyti Marijos ženklą. Kuomet Mergelė Marija apsireiškė Jonui Didakui trečią kartą, ji pažadėjo duoti jam ženklą sekančią dieną. Visgi pirmadienį jis neatėjo į sutartą vietą, nes jo dėdė sunkiai susirgo ir jam reikėjo ligonių patepimo.

Tą dieną Jonas Didakas labai anksti iškeliavo tiesiai į Talteloko, kur norėjo rasti kunigą savo dėdei. Jis nusprendė aplenkti Tepejako kalvas, kad išvengtų susitikimo su Mergele Marija. Tačiau ši pasitiko jį kelyje. Tuomet Jonas atskleidė jai savo skausmą dėl dėdės, o Mergelė Marija paprašė ja pasitikėti ir pažadėjo, kad jo dėdė pasveiks. Tuomet ji paprašė užpilti į kalvos viršūnę, nuskinti ir atnešti jai gėlių, kurias jis ten ras.

Jonas Didakas užlipo

į Mergelės nurodytą vietą ir rado ją pilną nuostabių rožių ir kitų gėlių, kurios ten žiemos metu ir dėl sausros paprastai neauga. Jis surinko jas, susidėjo į savo tilmą - prijuostę, kurią įprastai dėvi actekų ūkininkai

- ir nunešė Mergelėi. Ši liepė nunešti gėles vyskupui kaip apsireiškimo tikrumo įrodymą. Vyras taip ir padarė: nuėjo į Meksiko miestą, kur po ilgo laukimo buvo vyskupo priimtas. Kai jis išskleidė savo tilmą, gėlės iškrito, o ant jos atsirado spindintis Dievo Motinos paveikslas. Vyskupas puolė ant kelių prieš šį stebuklą. Apimtas nuostabos ir atgailaudamas jis prašė, kad Mergelė Marija atleistų jam už netikėjimą. Jis paėmė tilmą ir patalpino ją koplyčioje. Kitą dieną Jonas Didakas nerimaudamas sugrįžo pas savo dėdę, kurį buvo palikęs sunkioje ligoje. Jis rado savo dėdę visiškai pasveikusį. Dėdė jam papasakojo, kaip dieną prieš tai Dievo Motina jam apsireiškė, pasivadindama šventąja Gvadalupeš Marija, ir pasakė, kad jis pasveiks.